

nál egyes tételeknek valorizálását megengedné, nincsen, de nem is lehet, mert az ilyen részleges valorizálás pro és contra teljesen lehetetlen eredményekre vezetne. Ezt a papirkorona-értékek kiszámított adóköteles nyereséget kell az 1925. évi 400. P. M. számú H. Ö. 44. §-ában foglalt rendelkezések szerint aranykoronaértékre átszámítani és már ezen törvényes rendelkezés is kizárja azt, hogy az adóköteles nyereség kiszámításánál egyes tételek valorizált értékben vétessenek figyelembe. De nincsen törvényes alapja a panaszos által kért valorizálásnak még akkor sem, mert a megadóztatott tartalékalapból csak annyit szabad az adóköteles nyereség megállapításánál levonásba hozni, amennyit abból a vállalat igazoltan és számszerűen felhasznált és miután a felhasználás is papirkoronaértékben történt, a kir. adófelügyelő helyesen vonta le azt az összeget, amely a számadások adatai szerint számszerűen tényleg felhasználtatott.

Az értékesökkenési leírás vagy tartalékolás mérve kifogás esetén a fél kérelmére szakértő meghallgatásával állapítandó meg. (Közigazgatási Biróság 10.291/1926. P. szám.)

Panaszos azt kifogásolja, hogy a felszerelések értékéből 10%-on felül eszközölt leírást a mérlegszerű veszteségből levonták.

A vállalat fellebbezését a kir. adófelügyelő azért utasította el, mert a felszerelés értékéből a „tényleges tíz évi élettartamnak megfelelő 10% leírás jogosult”. Ez az indokolás helytálló akkor, ha a kivetés során a kérdéses tárgyak használati idejének tartama megfelelő módon megállapíttatik. Panaszos azt sérelmezi elsősorban, hogy a kir. adófelügyelő a fellebbezésben előterjesztett kérelem dacára az 1925. évi 400. P. M. számú H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontjához fűzött utasítás (7) bekezdésében szabályozott eljárást nem folytatta le és a leírás megfelelő voltának megvizsgálása céljából a vállalatnál felvilágosításokat nem kért és szakértőt nem hallgatott meg.

A felhívott H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontjához fűzött utasítás (5) bekezdésében említett 10%-os határ nem azt jelenti, hogy a vállalat többet adómentesen leírni nem jogosult, hanem csak azt, hogy a pénzügyi hatóságok a 10% leírást egyelőre ne kifogásolják. Ha pedig a leírás 10%-ot meghalad, akkor azt minden esetben alapos vizsgálat tárgyává kell tenni a (7) bekezdésben szabályozott eljárás szerint, és pedig különösen abban az esetben nem mellőzhető a (7) bekezdésben szabályozott eljárás, ha a vállalat annak lefolytatását a tényleges használati időtartam megállapítása céljából kifejezetten kéri.

Az utasítás (5) bekezdésében felsorolt számszerű adatok a tájékoztatás jellegével bírnak és nem zárják ki azt, hogy a

vállalat az azokat meghaladó leírás megfelelő voltát igazolja, mert a H. Ö. 14. §. (1) bekezdésének 3. pontja szerint az értékcsökkenés címén eszközölt leírásnak vagy tartalékolásnak az elhasználás folytán előállott értékcsökkenéssel arányban kell állania és ezt a körülményt bizonyítani a vállalat jogosult abban az esetben is, ha 10%-on felül leirt.

A földbirtokkal együtt bérbeadott szeszgyárra és annak felszerelésére eső haszonbér általános kereseti adó alá esik. (Közigazgatási Biróság 10.203/1927. P. szám.) Az adózó fél a földbirtokkal együtt haszonbérbe adott szeszgyárra eső haszonbéri összegnek az adóalapból való törlését kéri, azt vitatván, hogy miután a haszonbérlok a szeszgyárat mint a haszonbérlet ingatlanok tartozékát használják, tehát az külön ipari üzemnek nem tekinthető és külön jövedelmet részére nem is biztosít, az ez utáni jövedelem kereseti adó kivételének alapjául nem szolgálhat.

Ez az érvelés azonban nem helytálló, mert a K. H. Ö. 2. §. 6. pontjához fűzött utasítás (2) bekezdése értelmében a földbirtokkal együtt bérbeadott szeszgyárra és illetve ennek felszerelésére eső haszonbér általános kereseti adó alá esik és így az a körülmény, hogy a haszonbérleti szerződéssel megállapított haszonbéri összeg egyben van megállapítva és nincsen külön kitüntetve, hogy ebből mennyi esik a szeszgyárra, az adókötelezettséget meg nem szüntetheti, panaszosnak tehát a haszonbéri összegből a szeszgyárra eső aránylagos része jogosan és törvényes alapon lett általános kereseti adó alá vonva és ennél fogva az e címen megállapított adót ehelyütt annál is inkább fenntartani kellett, mert ennek számszerű összege kifogás tárgyává nem is tétetett.

Az O. F. B. által megváltott és kérelmezőknek juttatott s átadott ingatlan után fizetett haszonbér e ki nem fizetett vételár kamatának tekintendő, tehát általános kereseti adó alá nem esik. (Közigazgatási Biróság 16.206/1926. P. szám.) Az iratokból megállapítható, hogy az Országos Földbirtokrendező Biróság Dr. W. ingatlanaiból mintegy 150 katasztrális holdat megváltott és azt a kérelmezőknek juttatta, mely ingatlanok a kérelmezőknek még 1923-ban tényleg át is adták s azok vételára is megállapított, azonban a vételár fizetésére a juttatottaknak halasztás engedtetett azzal, hogy ezek a vételár befizetéséig az ingatlanok után a nevezett dr. W.-nek haszonbért fizetni s egyuttal már az átadás idejétől kezdve tartoznak viselni az ingatlanok közterheit is, tehát ezen időpont óta az ingatlanok után járó földadót is már nem dr. W., hanem a földhöz juttatottak, mint új tulajdonosok fizetik és maga a haszonbér összege is már a felek közt megállapított.